

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1149

23.03.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 15

Jeg besøker Kroatia

Krig brøt ut da de tidligere kommunistiske satellittregimene gikk i oppløsning. Særlig krigen i Kroatia utløste stor begeistring blant dissidenter på begge sider av det tidligere jernteppet. Frivillige strømmet til fra mange nasjoner. En internasjonal brigade ble dannet. Den ble ledet av en innfødt krigshelt som hadde bodd og arbeidet i USA i noen år.

Av juridiske årsaker måtte den amerikanske basen og dens amerikanske borgere være svært forsiktige med å involvere seg i en utenlandsk krig. Bortsett fra journalistikk, selvfølgelig.

Jeg antok naturligvis at han snakket engelsk. Men da jeg møtte ham, fikk jeg vite at jeg tok feil! Vi måtte kommunisere gjennom en tolk. Denne tolken kunne imidlertid heller ikke engelsk. Han snakket så vidt tysk og brukte en gammel ordbok fra andre verdenskrig.

Vi mottok krigsrapporter og til og med videoopptak fra de frivillige. Vi publiserte rapportene og sendte videoopptakene videre til vennligsinnede TV-stasjoner.

Dette inkluderte førstehåndsberetninger fra kamphandlinger. Også en kort beskrivelse av et lemlestet lik på åstedet for en massakre. Dette synet fikk soldatene til å føle et stort raseri og en sterk trang til å drikke seg fulle.

Hvis du så nøye etter på ett av videoklippene, kunne du se en innkommende stridsvognsgranat som nesten traff kameramannen! Det var også en stor

"malingsfleck". Det var faktisk bare restene av en stakkars djevel som kom for nær en panservernmine.

En statlig TV-stasjon i den nå smuldrende østblokken, nærmere bestemt Ungarn, bestemte seg for å slå to fluer i en smekk. Hvis jeg ikke husker feil, var regjeringen teknisk sett fortsatt "kommunistisk"! Men på dette tidspunktet spilte etnisitet en større rolle enn ideologi. Som om noen noensinne hadde trodd på den kommunistiske ideologien.

Den opprinnelige planen var at de skulle intervju meg på den internasjonale brigadens base. Faktisk var det planlagt en fullverdig militær gjennomgang. Komplett med innmarsj - foran meg som æresgjest (!) - med tungt bevæpnede soldater og til og med stridsvogner!

Forsinkelsen forårsaket av byråkratiet ødela denne planen. En uke eller to tidligere ville vi ha klart det!

Christian Malcoci hadde rådet meg til å fly med private flyselskaper i stedet for statlige. Man mente at førstnevnte ville være mindre utsatt for politisk press om å omdirigere ruteflyet mitt til et annet land for å ta meg til fange!

Da jeg endelig kom frem, dro jeg rett til brigadens sentrale administrasjonsbygning i hovedstaden. Men den hadde nettopp blitt stengt.

Det hadde oppstått politiske komplikasjoner i siste liten. Kommunismen var riktignok døende, men den var ennå ikke helt død og begravet! Kommunistisk propaganda gjorde selv den nye antikommunistiske regjeringen nervøs. Den forbød alle slike opptrinn. Den oppløste til og med den internasjonale brigaden. Krigen var mer eller mindre over. Det var erklært våpenhvile, og det var ventet at fredsforhandlingene snart ville bringe krigen til en offisiell slutt.

Det oppsto en del forvirring og forsinkelser før kontakten ble gjenopprettet og en ny plan ble lagt.

Jeg brukte tiden til en omfattende fottur gjennom den nye nasjonens hovedstad. Det var en vakker by. Befolkningen var svært anstendige mennesker. Prostituerte for å betjene NATO-troppene måtte importeres fra andre land. Til tross for fatigdommen nektet de lokale kvinnene rett og slett å nedverdige seg til dette. (Skattene var 50 % på grunn av krigen, og et par sko kostet en månedslønn).

Favorittrestauranten min lå gjemt i en nedsenket gårds plass. Man nådde den gjennom en uanselig tunnel gjennom de omkringliggende bygningene. Da jeg spurte hvorfor det var så få gjester, fikk jeg til svar at det var fordi ingen hadde penger til å spise ute. Den siste kvelden min ga jeg det siste jeg hadde igjen av lokal valuta til personalet, inkludert servitører og kjøkkenhjelp. Da jeg var på vei bort, så jeg at de fremdeles sto der. De vinket farvel med et stort smil om munnen.

Jeg møtte en gammel venn av meg. Han hadde vært offiser i brigaden og bar fortsatt stolt uniformen sin. Denne franskmannen var litt av en krigseventyrer. Han

hadde vært i Irak og plyndret det politiske politiets hovedkvarter i østblokken. Sjøføren hans hadde blitt drept av en RPG i denne krigen.

Han fortalte om sine egne og andre brigademedlemmers opplevelser.

En utenlandsk frivillig ankom grensen uten pass. Han forklarte grensevaktene at han ønsket å bli med i brigaden og kjempe for landet deres. Hans eneste legitimasjon var et medlemskort fra NSDAP/AO! Grensevaktene gjenkjente det og lot ham krysse grensen.

Da to frivillige uten tidligere militær trening ankom den fremskutte leiren, fikk de utdelt hver sin rifle og beskjed: Dere har en halvtime på dere til å lære å bruke disse. Det er da vi forventer et fiendtlig angrep.

En av landsbyene var forlatt. Det vrimlet av hunder som var etterlatt av eierne sine. Etter noen dager var de så sultne at de ble farlige. Vi måtte skyte dem.

Vi bemannet en tung maskingeværpost ved en veisperring. Det var veldig varmt. Noen foreslo at jeg skulle stikke av og lete etter brus. Noen kilometer unna krysset jeg en bakketopp. Nedenfor meg lå havet. Sivile solte seg på stranden som om krigen ikke eksisterte. Jeg fant brus og gikk tilbake til veisperringen. Da jeg kom tilbake, fikk jeg vite at det hadde vært en trefning. En av mennene våre var blitt såret.

Vi vurderte å kjøre til sjøen. Men det var for langt unna. Dessuten var veikartene ubrukelige, for de viste ikke hvilke områder som var okkupert av hvilke hærer!

Jeg hadde møtt den sårede mannen i USA flere år tidligere. Heldigvis var såret hans ikke livstruende.

Sluttresultatet ble to separate møter. Det ene var mellom det utenlandske TV-teamet og meg. Det inkluderte et intervju på et historisk sted. Den andre møteserien var mellom meg og individuelle medlemmer av den nå oppløste formasjonen, inkludert den tidligere sjefen. Mediedekning av denne andre møteserien var strengt forbudt!

Dette inkluderte også et besøk til de aller fremste linjene, der NATOs fredsbevarende styrker skilte de to stridende hærene.

Min franske venn, offiseren, hadde fortsatt militærlegitimasjon. Han kunne ta oss med hvor vi ville. Han kommenterte med vemod at denne legitimasjonen snart ikke lenger ville være til nytte. Den fikk oss i hvert fall forbi den siste militære kontrollposten mellom hovedstaden og frontlinjen, som gikk tvers gjennom en ganske stor by. Den lokale politisjefen tok oss med til hovedkvarteret sitt.

Sjefen pekte på meg og deretter på vinduet: *En mann som satt i stolen din, ble drept av en snikskytter i forrige måned. Kulen fløy gjennom dette vinduet. Snikskytteren var i trærne der borte.*

Han kommenterte at de fiendtlige soldatene generelt ikke drepte politifolk, ikke engang de på motstanderens side.

Så tilbød han seg å ta oss med til fronten. Han formante oss om å følge stien hans nøye. Noen som hadde gått av stien, hadde nylig blitt drept av en mine. Stien førte gjennom hull i høye hagemurer og ødelagte hus. Jeg plukket opp noen granatsplinter som suvenirer.

Til slutt var vi bare et steinkast fra den siste smale grusveien og gjerdet som sto mellom oss og fiendens territorium. Et pansret personellkjøretøy kjørte langs veien. En NATO-skjul og en kontrollpost var bare noen få meter unna. En fortsatt okkupert fiendtlig militærforlegning var innen synsvidde.

Etterpå tok han oss med hjem til familien sin. Vi drakk en hjemmelaget alkoholholdig drikk, sannsynligvis en konjakk.

Familien hans var sjarmerende. Det var utrolig å se mennesker som hadde levd et dagligliv midt på en slagmark. Han fortalte oss at tusenvis (!) av granater hadde regnet ned over byen hans i løpet av bare én måned. De ødelagte husene representerte ofte et helt livs arbeid og drømmer for eierne.

Da jeg reiste hjem, tenkte jeg at dette hadde vært en veldig interessant og verdifull tur. Men jeg var likevel skuffet over å ha gått glipp av min helt personlige militærparade!

Los Angeles Times ringte meg for et intervju noen timer etter at jeg kom hjem. Intervjuet ble publisert på forsiden.

* * * * *

I 1995 fikk jeg et tilbud jeg rett og slett ikke kunne si nei til. Staben min i USA gjorde det veldig bra til tross for mitt fravær. Så jeg tilbrakte mer tid i Europa enn jeg opprinnelig hadde tenkt.

Kapittel syv

Min kidnapping

Samarbeid med amerikanske myndigheter

Amerikanske og utenlandske myndigheter samarbeidet tett over en lengre periode. Målet deres var å omgå det første grunnlovstillegget. De ønsket å nøytralisere en amerikansk dissident, nemlig meg, som var blitt en torn i øyet på dem.

Jeg har tusenvis av sider med dokumenter fra tyske myndigheter som beviser dette. Jeg mener det er tilstrekkelig bevis til å rettferdiggjøre en formell etterforskning. Men jeg holder ikke pusten.

Jeg forklarte dette til en tjenestemann i det amerikanske utenriksdepartementet ansikt til ansikt: *Vi kjenner til og med navnene på i hvert fall noen av de involverte amerikanske tjenestemennene: Hvis du går til sengs med ytringsfrihetens fiender, finner vi det ut før eller siden. De dokumenterer alt. Før eller senere vil noen lekke det til oss. Motstandsbevegelsen vår kunne ikke ha overlevd så lenge hvis vi ikke hadde hatt venner i regjeringen.* - Tjenestemannen så bekymret ut!

Dette handler ikke om meg eller min tro. Det handler om alle amerikanske borgers rett til å praktisere ytringsfrihet her i USA uten at en utenlandsk regjering påberoper seg jurisdiksjon. Og uten at amerikanske myndigheter lar den slippe unna med det. Til og med hjelper den!

Merk: Både Tyskland og Frankrike har offentlig gjort krav på jurisdiksjon over amerikanske nettstedet med den begrunnelse at de er "tilgjengelige" i deres land!

Dette er en trussel mot oss alle!

Amerikanske telefoner avlyttet av utenlandske myndigheter

Det politiske politiet i Tyskland ønsket å avlytte telefonlinjene våre i USA.

De henvendte seg til regimets motstykke til amerikanske CIA, men fikk avslag. Deretter ba de motparten i USAs ovale kontor om å gripe inn på deres vegne. Denne forespørselen ble innvilget. Etterretningstjenesten deres ble beordret til å samarbeide.

Men noe slikt hadde aldri blitt gjort før! Det var fortsatt et problem med teknologien. Selv da dette tekniske problemet var løst, kunne de bare avlytte to av linjene våre til enhver tid. Overvåkingen ble avsluttet etter noen måneder. Resultatene var for magre. I ettertid mener jeg at vi burde ha utnyttet det mer enn vi faktisk gjorde.

Vi antok selvsagt alltid at telefonene våre ble avlyttet. Og at denne informasjonen til slutt ville nå frem til utenlandske myndigheter.

Alt det ovennevnte ble bekreftet da vi innhentet omfattende dokumentasjon fra myndighetene. Dette inkluderte utskrifter av en av mine avlyttede telefonsamtaler.

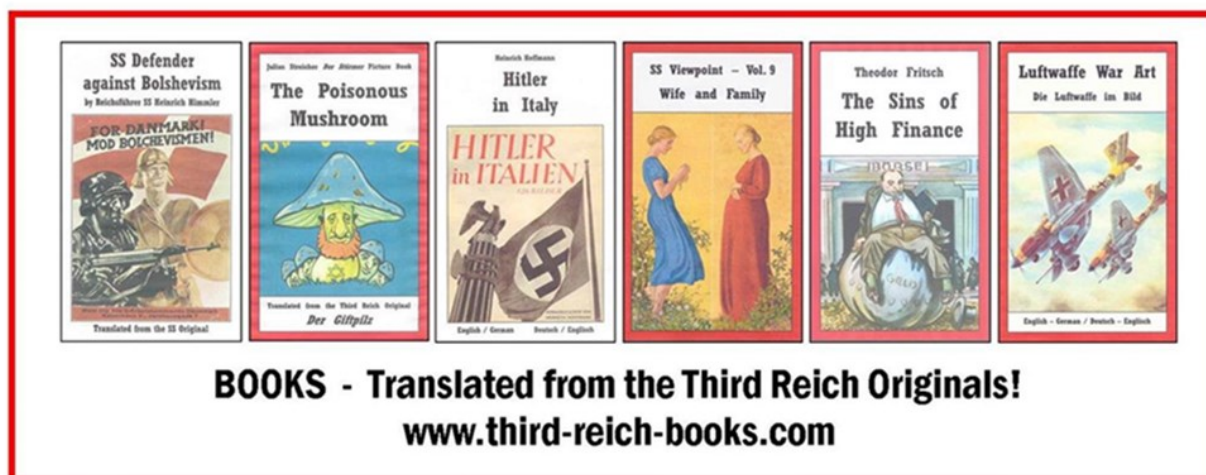
Sammenligner vi datoene, er det åpenbart at dette resulterte i en arrestordre mot meg. Utenlandske myndigheter trodde at min ankomst til Europa var nær

forestående. I virkeligheten var det falsk informasjon som bevisst ble lekket gjennom en samtale på en linje som vi visste var avlyttet.

Da jeg ankom Europa året etter, var arrestordren allerede utløpt. Det var nødvendig med en ny arrestordre. Datoene på begge arrestordrene viser dette.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info